

DUBEN 2022

GRA
GRA
GRA
GRA
GRA
GRA
GRA
GRA
GRADIENT

GRADI
ENT

GRADIENT

OB- SAH

-
- 2.....TEAM
 - 4.....SILVIA KOCIÁNOVÁ
 - 6.....ERASMUS
 - 8.....AJ WEJ-WEJ
 - 10.....ADAM BORTLÍČEK
 - 12.....JEDNOU ONLINE, JEDNOU OFFLINE
 - 14.....RECENZE KNÍŽEK
 - 17.....OZW:NEVERGREENY
 - 18.....FILIP STEHLÍK
 - 20.....POVÍDKA: PROČ TO TAK JE?
 - 24.....ILUSTRACE (ALAN GALAS, TOMAS JURA)
 - 26.....HRA
 - 30.....ZAJÍMAVOSTI
 - 33.....RECENZE

FILIP STEHLÍK

TEREZA VALÍKOVÁ

VERONIKA VAŠÁTOVÁ

MICHAELA RANDUSOVÁ

ADÉLA ŠEVČÍKOVÁ

ALAN GALAS

TOMÁŠ BARTEK

HANA PEŠÁKOVÁ

TAŤÁNA NEČYPORUKOVÁ

ADAM BORTLÍČEK

ČÍŽOVÁ MONIKA

EVA VRAJOVÁ

MIREK ZATLOUKAL

TOM JURA

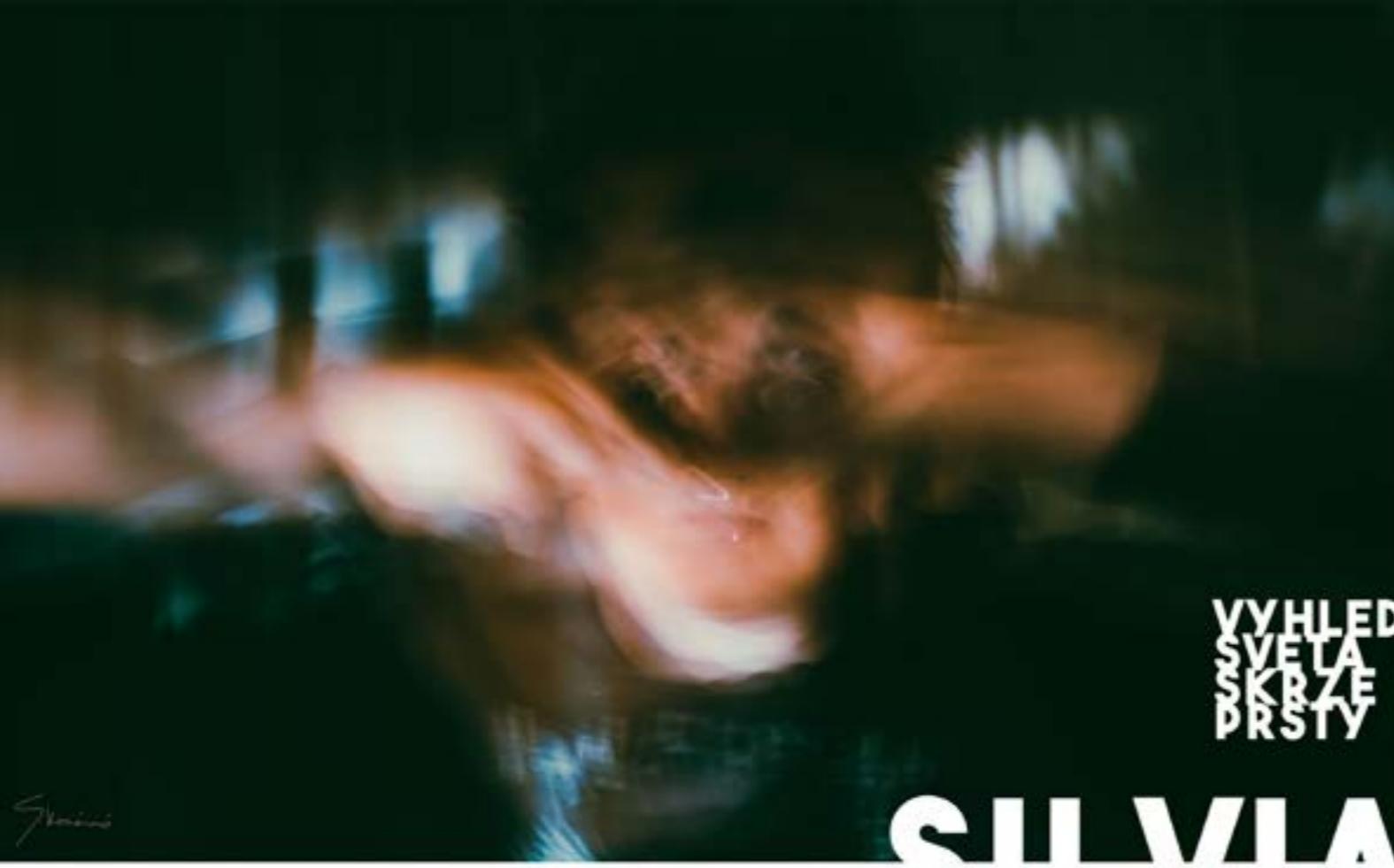
SILVIA KOČIÁNOVÁ

BARBORA ILČÍKOVÁ

MARKÉTA SKOKÁNKOVÁ

VYHLED
SVĚTA
SKRZE
PRSTY

SILVIA KOCIA NOVA

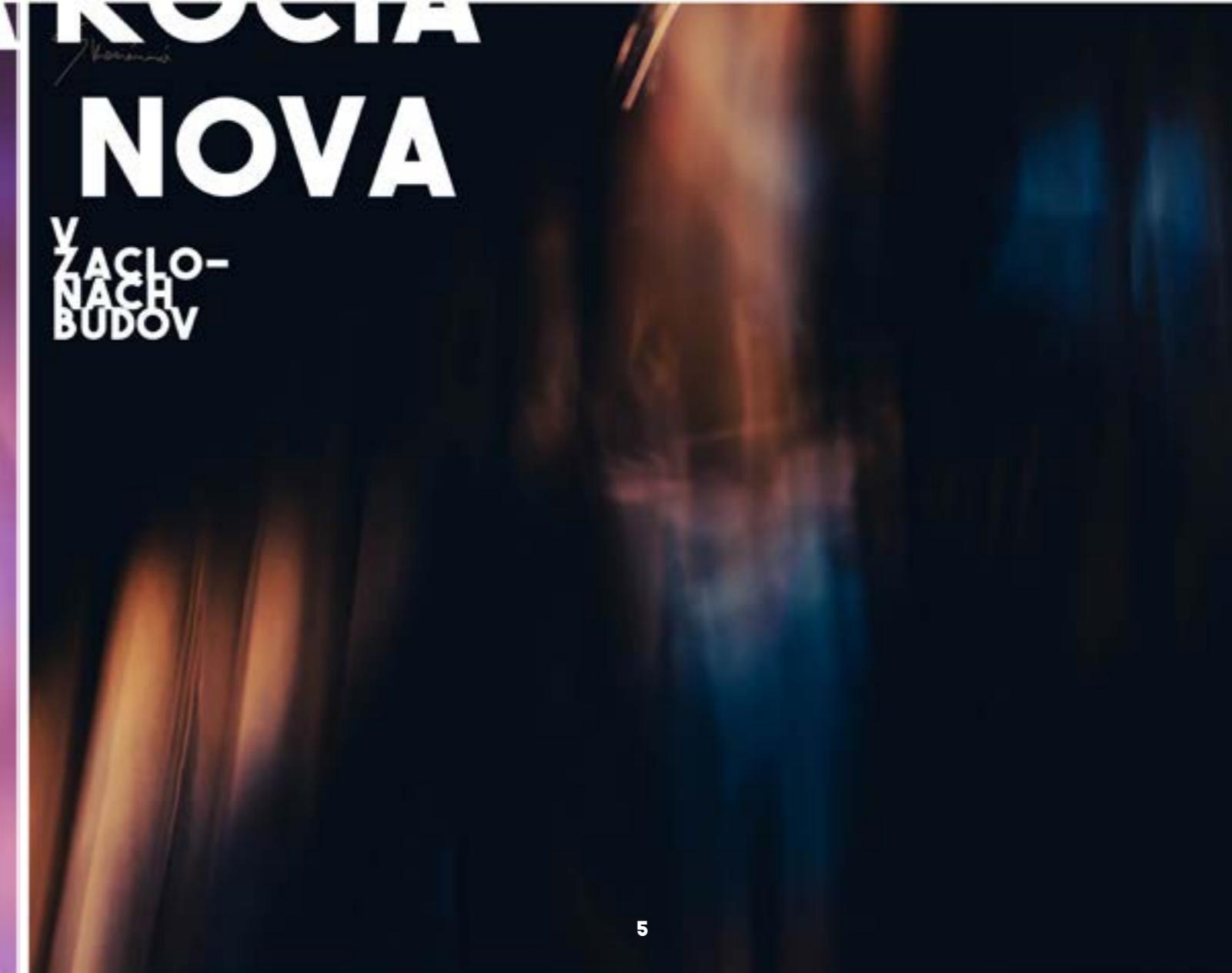
SEDM
HOR
A
TVOR

STINY
BUDYCH
BANU

KOCIA NOVA

V
ZACLO-
NACH
BUDOV

ERASMUS

Kam jsme to zase letěli? No do Turecka!

V neděli 27. března pro nás začal nezapomenutelný týden plný zážitků. Skupinu tvořilo šest studentů a doplnili nás ještě dva učitelé. Cesta začala vlakem do Vídne, kde na nás čekalo letadlo směr Izmir. Vše proběhlo podle plánu a najednou jsme byli ubytováni v hotelu ve městě Turgutlu. Součástí celé party byli také studenti z Rumunska a Chorvatska a jejich učitelé. Během týdne jsme většinou dopoledne absolvovali nejrůznější workshopy v místní škole, jako například pokusy v chemické laboratoři či VR, kde nás také potkali turečtí studenti.

Odpoledne jsme jezdívali autobusem do okolních měst na výlety, abychom poznali zdejší kulturu a každodenní život v Turecku.

Celý týden ale nebyl jen o výletech či workshopech, ale hlavně jsme si zkusili na vlastní kůži, jaké to je být v cizí zemi, ve které se musíme dorozumívat hlavně anglicky. Díky angličtině jsme si dokázali vytvořit pevná přátelská pouta se zahraničními studenty, na které nikdy nezapomeneme. Už teď se nám stýská a doufáme, že se znova potkáme, at' už přes Erasmus nebo někde na cestách.

Jsme všichni moc vděční za příležitost s naší školou cestovat, vzdělávat se i v zahraničí, poznávat nové lidi. Odjíždíme s krásnými vzpomínkami, které nám nikdo nikdy nevezme. Kéž by ten čas neutekl tak rychle a vše by se dalo prožít ještě jednou.

Eva Vrajková, Adéla Ševčíková

1. Nejoblíbenější výlet za celý týden?

Marin: I liked Friday because I spent it with good people, I don't really care about the trip, the main thing is the people around.

Jan: Ephesus trip on Friday.

Martin: My favourite trip was Ephesus on Friday.

2. Popiš ve třech slovech celý výlet/erasmus:

Marin: an amazing experience

Jan: fun, amazing, interesting

Martin: crazy new experience

3. Co jsi očekával?

Marin: I expected that the people are not going to be friendly.

Jan: to see the different lifestyle.

Martin: I expected to see a new country, learn about Turkish culture and expand my knowledge about IT.

4. Jak se vám líbil hotel/ubytování?

Marin: It was nice, but the breakfast was the same everyday. All though we had everything we needed.

Jan: Surprisingly very nice, felt like I was home.

Martin: I liked the hotel very much, the best part was my friends from Romania and Czechia.

5. Dojmy z celé této party?

Marin: Overall it is positive, really friendly, I have gained a lot of new friends. To most of them I talked a lot.

Jan: I think that the guys are really interesting and fun.

Martin: Meeting new people and making new friendships was the best part of the journey.

6. Jeli byste znova?

Marin: Yes, because it was like a vacation with friends.

Jan: Yes, because it is like a vacation and I like Turkey.

Martin: Yes, yes and yes. Because of the people I met and Turkish culture.

7. Jaké jsou dojmy z Turgutlu?

Marin: I liked Turgutlu the least of the cities.

Jan: it has its character

Martin: Small city in my opinion but I liked it because it's different from Zagreb.

8. Největší zážitek z celého týdne?

Matin: The hangouts with the people.

Jan: All of us in the same room at the hotel.

Martin: Hanging out with friends and trip to Ephesus.

9. Jak vám chutnalo místní jídlo?

Marin: too much meat and too much different things on the plate

Jan: A bit different, not really for me.

Martin: I liked it very much but it was too much meat and very little salads and fruits.

10. Co vám nejvíce vadilo?

Marin: Not enough time to get to know each other more. We became better friends at the time that we were leaving.

Jan: I didn't like the fact that most Turkish people don't know English.

Martin: Crazy drivers on streets.

AJ WEJ-WEJ – HLEDÁNÍ
LIDSKOSTI
UMĚLEC A AKTIVISTA
BOJUJÍCÍ
ZA LIDSKÁ PRÁVA

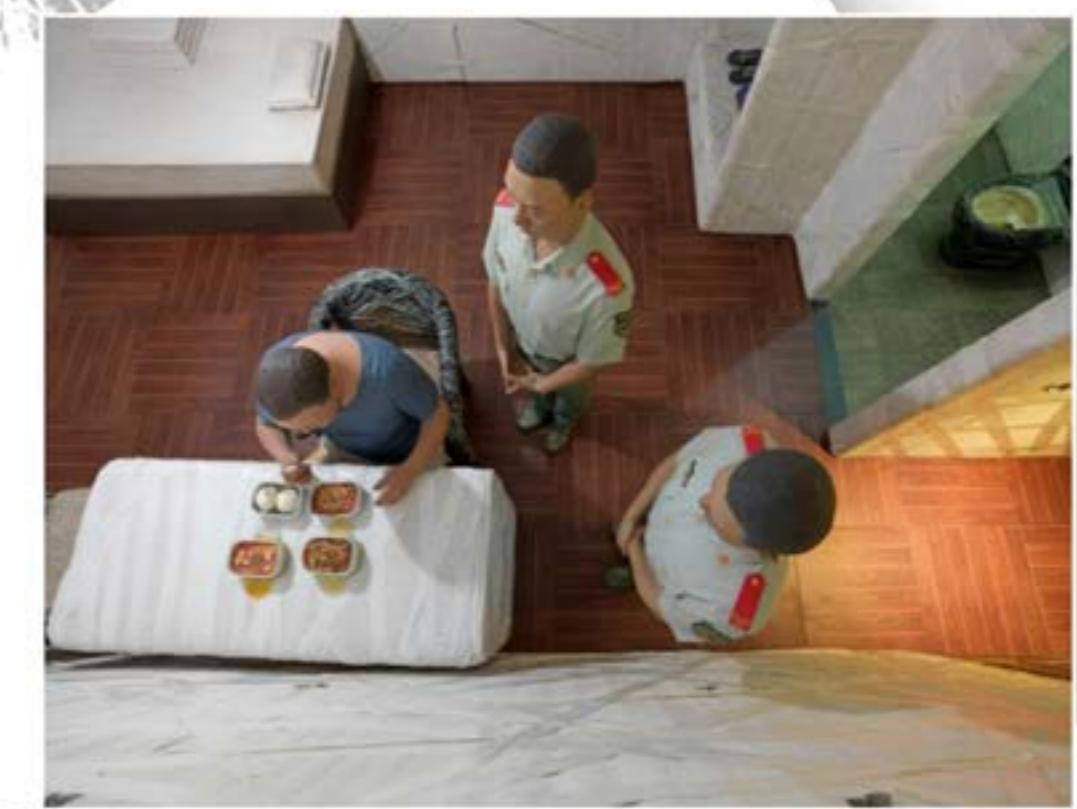
Ve vídeňské Albertině se do září 2022 koná dosud nejobsáhlejší retrospektiva světově proslulého čínského konce - ptuálního umělce a aktivisty Aj Wej-weje. Tento 64letý kritik autoritářských systémů pocházející z Pekingu se poprvé setkal s aktivismem za svých mladých let v New Yorku, poté byl po návratu do Číny dokumentátorem protestních hnutí po masakru na náměstí Nebeského klidu. V celé své tvorbě i ve svém životě se zabývá ohrožením svobody projevu a lidských práv. Na výstavě se prezentuje pracemi, jako je cela, ve které byl vězněn po dobu 81 dní, představuje nekonečné seznamy jmen zemřelých dětí, jež mnohé zahynuly ve zřícených školách, které vykazovaly konstrukční vady, a jiné. Vidět na výstavě můžete objekty, sochy, fotografie, videa dokumentující autorovu asi 40letou umělecko-aktivistickou tvorbu. Aj Wej-wej nyní žije v portugalském exilu a s neutuchající energií se vyjadřuje k současným problémům světa, jako je například uprchlická katastrofa ve Středozemním moři nebo propuknutí koronaviru ve Wu-chanu. Tato výstava rozhodně stojí za zhlédnutí!

Barbora Ilčíková

LIDSKOST

WEJ
- WEJ

ADAWA
BORA
RIZ
GIC
M

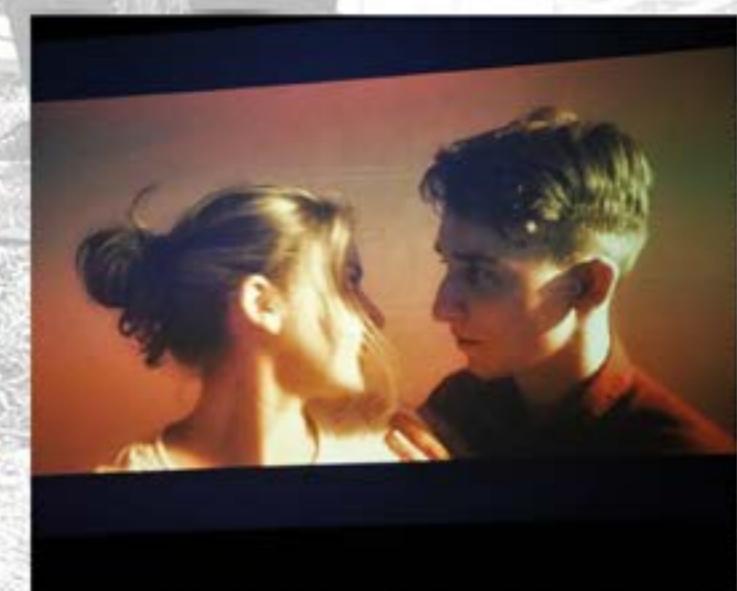
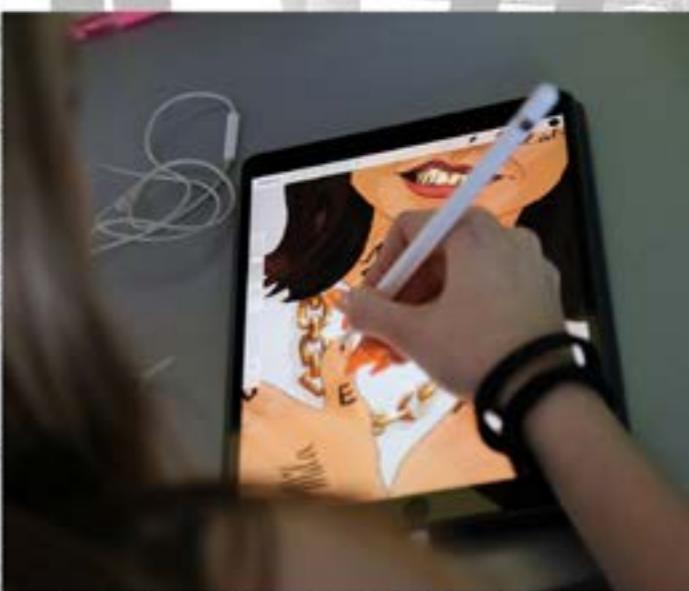
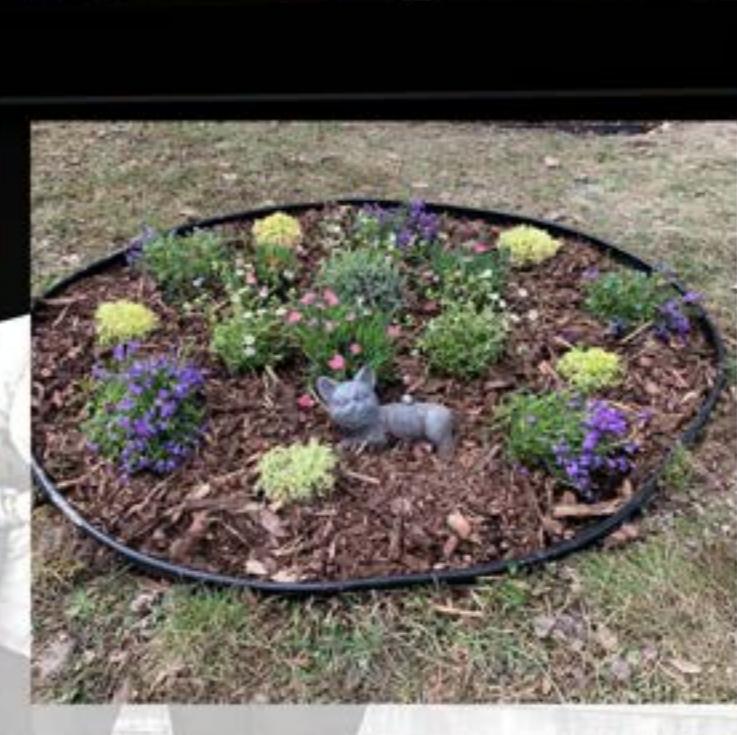
JEDNOU ONLINE, JEDNOU OFFLINE

Letos se u nás konal projektový trojden již podruhé. Když jsme s jeho konceptem přicházeli v loňském roce, měli jsme v hlavě jasný cíl – vytrhnout žáky z každodennosti distanční výuky a nabídnout jim možnost zapojit se do projektu ve skupině lidí napříč obory a ročníky, se kterými by možná nikdy neměli příležitost spolupracovat. Po všeobecně kladných ohlasech jsme do toho šli znovu i letos.

V plné parádě se nám podařilo převést toto klání nejen do prostoru školy, ale zároveň se některé týmy vydaly na outdoorové aktivity, které sklízely snad největší ohlasy. Žáci si tak vyzkoušeli např. land art nebo zrevitalizovali prostor venkovního posezení za budovou školy.

Na své si ale přišli i milovníci filmů, literatury, videoher či grafického designu, kteří se k tému koníčkům v rámci svého studijního zaměření často nedostanou. Vznikaly tak neotřelé vize, které během tří dnů nabraly konkrétnější obrysy, a mnohdy se objevily natolik kvalitní výstupy, že by se za ně nestyděl ani ostřílený profesionál.

Tereza Valíková

LIDÉ

Autor: Matt Haig

Rok vydání: 2013

Původ: Velká Británie

Matt Haig skrz mimozemského tvora, jenž se vtělí do člověka a neví, jak se jako lidská bytost má chovat, vypráví o vlastnostech, ctnostech a neřestech člověka. Vypráví o tom, jak těžké je lhát, někoho milovat, zabít a zachránit. Kniha obsahuje také seznam přístupů, jak bychom se měli správně stavět k událostem, které nás potkaly. Může to znít, jako by se nás Matt Haig snažil poučit nebo prevychovat, a někoho se to třeba dotkne, ale nejedná se o žádné striktní pokyny, jsou to pouze rady, jež nám všem mohou v mnohých případech pomoct, a některé z nich nás ještě nemusely napadnout.

Možná se to jeví jako nějaká příručka, ale autor svůj názor a rady skrývá za konkrétním smyšleným příběhem. Obvykle si ve svých knihách vybírá vážnější téma týkající se jedince, který se musí vypořádat s nešťastnou událostí, jež ho potkala, a tato kniha není výjimkou. Je to prostý a šílený příběh o lidech.

REZENZE

MATKA

Autor: Karel Čapek

Rok vydání: 1938

Původ: Česká republika

Matka je protiválečná divadelní hra odehrávající se v neznámém prostředí i čase. Hra je dodnes jedním z vrcholných děl Čapka. Příběh je o matce, která nechce ztratit své syny ve válce. Prostřednictvím její postavy nám spisovatel vzkazuje, jako ostatně ve většině svých her, jak je válka nesmyslná.

Dílo je poutavě napsáno, a ačkoli se odehrává ve třech dějstvích neboli třech různých prostředích, nehrozí, že by vás příběh nudil, a to především díky podnětným dialogům. Pochopení máme především pro matku, které odcházejí její dospělé děti bojovat. Mnozí z nás k ní cítí lítost, nikdo by přece nechtěl, aby se někomu podobná situace stala, pokud nám ještě na ostatních záleží.

Je k vzteku až smutné, že si některí jedinci neuvědomují, co vše můžeme válčením ztratit. Stojí bokem a jen bitvu sledují, jako by se jich samotných tohle vůbec netýkalo. Ráda bych věřila, že jejich představa o ztracení se v ústraní je pouze mylným pocitem vyvolaným mocí a penězi. Hodně věcí není fér a je třeba ukázat těm, co s jinými špatně zacházejí, že se jim to všechno vrátí zpátky.

VŠECHNO, CO OPRAVDU POTŘEBUJU

Autor: Robert Fulghum

Rok vydání: 1988

Původ: Spojené státy
americké

ZNÁT, JSEM SE NAUČIL V MATERŠKE ŠKOLCE

Před několika lety a doufám, že i dnes je nejznámější kniha Roberta Fulghuma *Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské školce* (zkráceně Školka) jednou z nejoblíbenějších. Myslím si však, že málo z nás o ní má povědomí. Jedná se o sbírku krátkých eseji, úvah i povídek, kterou sepsal během několika let. Není totiž spisovatelem odjakživa, tuto knihu publikoval okolo svých padesáti let a poté napsal i řadu dalších.

Obsahem jsou příhody, které se mu za život udaly, anebo také myšlenky, které v rádcích zajímavě rozvíjí. Jsou důmyslné i prosté, ale především vtipné, tudíž není divu, že se lidem velmi zamlouvají. První úvaha je právě o tom, že všechno, co autor potřebuje znát, se naučil v mateřské školce – a mělo by to platit pro všechny. Jedná se vlastně o banality: hraj fér, nikoho nebij, uklízej po sobě, neber si něco, co ti nepatří, každý den odpoledne si zdřímní a další rady, které jsme se ve školce získali. Dle přesvědčení Fulghuma by pak nebyly války, ekologická krize, kriminalita, kdybychom to všechno dodržovali. Samozřejmě je berme s určitou dávkou nadsázky, ale měli bychom uznat, že na nich něco skutečně bude.

TOMÁŠ BÁRTEK

OZW: NEVERGREENY

OZW byla česká rocková kapela, která se řadila k experimentální části nové vlny. Spojovala prvky punk rocku a minimalistického alternativního rocku s prvky industriální hudby. Pro kapelu byla charakteristická originální pódiová show, pro kterou bylo identické používání bizarních masek. Kapela byla založena v roce 1980 básníkem, historikem a experimentálním filmařem Zdeňkem Lorenzem, který ji pojmenoval podle povídky Ivana Vyskočila Onkel Zbynda's Winterrock.

Album *Nevergreeny* je jediné dlouhohrající studiové album kapely OZW. Vyšlo v roce 1996, ale jelikož bylo velmi experimentální a kapela byla po celou dobu své existence silně undergroundová, nebylo a do dnešního dne není nijak úspěšné, což je podle mě škoda. Album má hodně co nabídnout, a to jak po hudební, tak i po textové stránce. Album míchá prvky několika žánrů a díky tomu, že OZW používá mnoho různých hudebních nástrojů a hudba je skládaná chytře, zní vše přirozeně a experimentální míchání žánrů kapele velmi dobře vychází. Texty se pohybují od společenské

satiry přes absurdní šibenický humor po vytváření hypnotické hororově odlištěné atmosféry. Všechny texty nazpíval Zdeněk Lorenz, jehož práce s hlasem dodala hudbě hloubku, bez které by nebyla tak zajímavá. Album bych doporučil lidem, kteří hledají zajímavou experimentální a undergroundovou hudbu. *Nevergreeny*

rozhodně nezaujmou všechny, jelikož je celé album velmi odlišné od hudby, na kterou jsou lidi běžně zvyklí, ale myslím si, že si zaslouží větší pozornost.

PROČ TO TAK JE?

MICHAELA
RANDUSOVÁ

„A proč to tak je?“ zeptala se své maminky malá holčička sedící v metru naproti mně.

Přehnula jsem vrchní okraj novin, abych situaci také mohla vidět, a nejen slyšet. Maminka si povzdechla. Tuším, že to nejspíš není poprvé, co se děvče takto ptá. Mám pro tu malou pochopení, jsem podobně zvídavá.

„To je jedno,“ odbude ji.

„Ale proč je to jedno?!“ naléhá dál a já v hlavě sázím na tři odpovědi. Za á ji uplatí bonbónem, aby mlčela, za bé jí řekne, že se to dozví, až bude velká, nebo za cé jí dojde trpělivost a vynadá dceři, že jestli bude zvědavá, bude brzy stará. Obvykle vyjde bé, je to pro dospělé nejsnazší cesta.

Nic z toho se však nestane, jelikož hlas oznámí Vinohradská a obě spěšně vystoupí. Maminka byla spasena, dcerku bude však trápit, že nezná odpověď. Alespoň do chvíle, než na to zapomene a bude se ptát na další otázky. Dávám tomu tak pět deset minut, než přijde s něčím novým, ale podle mých zkušeností ze školky další proč? přijde co nevidět.

Podívám se na hodinky. Žádné zpoždění, třeba přijdu včas. Přesto na to příliš nesázím. Ve výsledku byla má nedůvěra opodstatněná. Přeběhnout několik bloků a nastoupit na tramvaj, zatímco se v centru nejspíš odehrájí dvě bouračky a nespouštět rozkopaných ulic způsobi dopravní kolaps, je poměrně nadlidský výkon na to, aby člověk stihl práci včas. A to je těsně před šestou ráno. Jak tak chronicky sleduji ubíhající minuty, očekávám pohledy nazlobených rodičů, které za čtyřicet dvě minuty potkám. Nemá smysl jim ani v dobrém úmyslu slibovat, že příště budu přesná jako švýcarské hodinky. Nejspíš si uvědomují, že toho příliš nezmůžu. Ačkoli to někdy nemusí jít poznat, soudě podle jejich přezíravosti vůči mně. Docela zamrzí, že mě soudí obvykle podle mých pozdních příchodů, a ne mého zájmu o jejich děti. Přesto mě neodrádí, nejsem s nimi totiž v tak úzkém kontaktu jako s jejich dětmi. I když neznamená to, že by práce ve školce byla jednoduchá. Vše má přece své mouchy. Chce to minimálně trpělivost,

co se týče kdejakých otázek proč něco je tak, jak je. Mé sebevědomí mi bude muset být odpuštěno, neboť se považuji za mistra trpělivosti. Já jím totiž na jejich otázky odpovídám. Sama jsem neměla ráda, když mě nechali dospělí bez odpovědi. Připadá mi to jako podceňování dětské přemýšlivosti. Na druhou stranu však rodiče nemusí vědět všechno, nepřeji si jim cokoliv vyčítat. Mně samotné dnes hlava mohla prasknout z hromady otázek, kterými mě děti zasypaly. Musela jsem přijít na zajímavé obezličky, když jsem si s různými dotazy nevěděla rady. Někdy je to dřina, která však přinese své ovoce. Minimálně dobrý pocit pro obě strany. Nicméně s posledním odcházejícím dítětem se do pracovny vlije klid pozdního odpoledne.

„Tak ahoj,“ ozve se má nejbližší kolegyně od dveří. „Všichni odešli,“ pronese vybízivě, jako by mi naznačovala, abych také šla, a já s přimhouřenýma očima přikývnu. Poté mi dojde, že jsem za dnešek s nikým z nich nepromluvila, a napadá mě, že je to čím dál častější. Jednodušší je pro mě bavit se s dětmi. „Snad tu nechceš zase zůstat,“ mluví vyčítavě, zároveň starostlivě a já jen pokrčím rameny. Je jí jasné, že se mě její slova vůbec nijak nedotýkají. „Dobре,“ upře na mě zrak, „tak já nezmizím, dokud nevstaneš a neodejdeš.“

„Fajn,“ odsouhlasím a zvedám se od stolu plného papírů a pastelek. Jen na vteřinu jí zaplane v očích, ale okamžitě veškerá naděje pohasne, když dojdu ke stolku s kávou a naleju si. „Zvedla jsem se,“ zareaguji na její podrážděný pohled. Nešili jako vždy, pokouší se mě totiž překonat v trpělivosti, ale soudě podle toho, jak rudne, s tím těžce zápasí. Odfrkne si a koukne na hodinky.

„Neměla bys už být doma?“ nadhodí starostlivým tónem. Já se zamýšleně podívám na stůl plný jako regál v papírnictví a stále upíjím poměrně nechutné kafe u stolku. Také se na stůl podívá. „To tě neomlouvá,“ podotkne, jako by tušila, že se chci vymluvit na práci.

„Doma mě nic nedrží, tady ano,“ odpovím nakonec. Zkříží ruce na prsou. Poznám, že se jí to malinko dotklo, a zalituji svých slov.

Rozejde se k mému stolu a prohlíží si hry z papírů, které tvořím. „Jsi mnohem mladší než my a také si dáváš víc záležet.“ Vezme do ruky jeden papír a nespouští z něj oči stejně jako já z ní. „Ale není třeba se vždy pro všechny rozkrájet,“ pronese důrazně a koukne na mě.

„Nedělám to pro všechny.“ Sice nejsem žádný misantrop, ale právě ona by měla dobře vědět, že lidi v lásce příliš nemám.

„Jen pro děti,“ doplní mě a sklopí malinko sklesle oči k zemi. Dobře mě zná, navzdory tomu, že si spolu v poslední době málokdy

které neustále sháníš, abys jim mohla odpovídat," poví spíše pro sebe.
„Doma už nezůstala ani jedna," hlesne.

„Co máš na mysli?" podivím se.

Zasměje se. „Všechny naučné slovníky, učebnice pro nejmenší a jiné knížky. Skoro všechno je tady," ukáže letmo na knihovnu za mnou. Nemusím se otáčet, vím, že tam je přesně to, co zmínila. Chci se obhájit anebo se omluvit, že jsem je všechny pobrala, dříve však promluví ona. „Máš pro to vůbec kapacitu v hlavě?" pousměje se. Sama ví, že to není možné. Zamyslím se.

„To snad ani nejde," taky se trochu usměju. Zdá se, že jsem jí tím dala za pravdu.

„Nemůžu uvěřit, že tě to přece jenom furt baví."

Nechápavě svraštím čelo a čekám na dovysvětlení. „Odpovídat jim na otázky," dodá, jakmile si všimne mého výrazu. „Neomrzelo tě to?" Podívám se stranou a pomalu odložím hrnek na stůl. Mlčím déle, než sama uznám za vhodné.

„Není to jednoduché, ale stojím si za tím, že jim skutečně můžu něco předat a nebudou si třeba připadat nedoceněné, když jim neodpovím. Takže ne, neomrzelo." Pozvedne obočí, zdá se, že mi moc nevěří. Stále se však usmívá.

„No jo," povzdechne si, „jako malá jsi měla spousty otázek."

Samozřejmě, jako každý.

„Ale tvá snaha tě šlechtí, jsi lepší než já."

Povolím vážnou tvář.

„Někdy si tak říkám, jak mě mrzí, že jsem ti nemohla vždy na všechno odpovědět."

Nechci, aby se mi za něco omlouvala. Ničím se neprovinila.

„Kdybych věděla, že se na všechny otázky budeš tolik soustředit, že opomeneš svůj volný čas, tak bych se snažila víc," usměje se poněkud omluvně.

sentimentální už vůbec ne, ale cynická? Ano, to jsem. To ale ještě neznamená, že v sobě nemám poslední zbytky empatie.

„Chceš mi s tím pomoci?" zeptám se a vezmu do rukou nůžky a papír.

„Moc ráda," špitne a znova jí zazáří oči. Nabídnou jí své místo a přisunu si další židli. Bok po boku sedíme, vystřiháváme a kreslíme, jako tomu bylo už dávno. Když máme hotovo, vše urovnáme na jednu hromadu a uklidíme pomůcky. Už je skutečně čas jít domů.

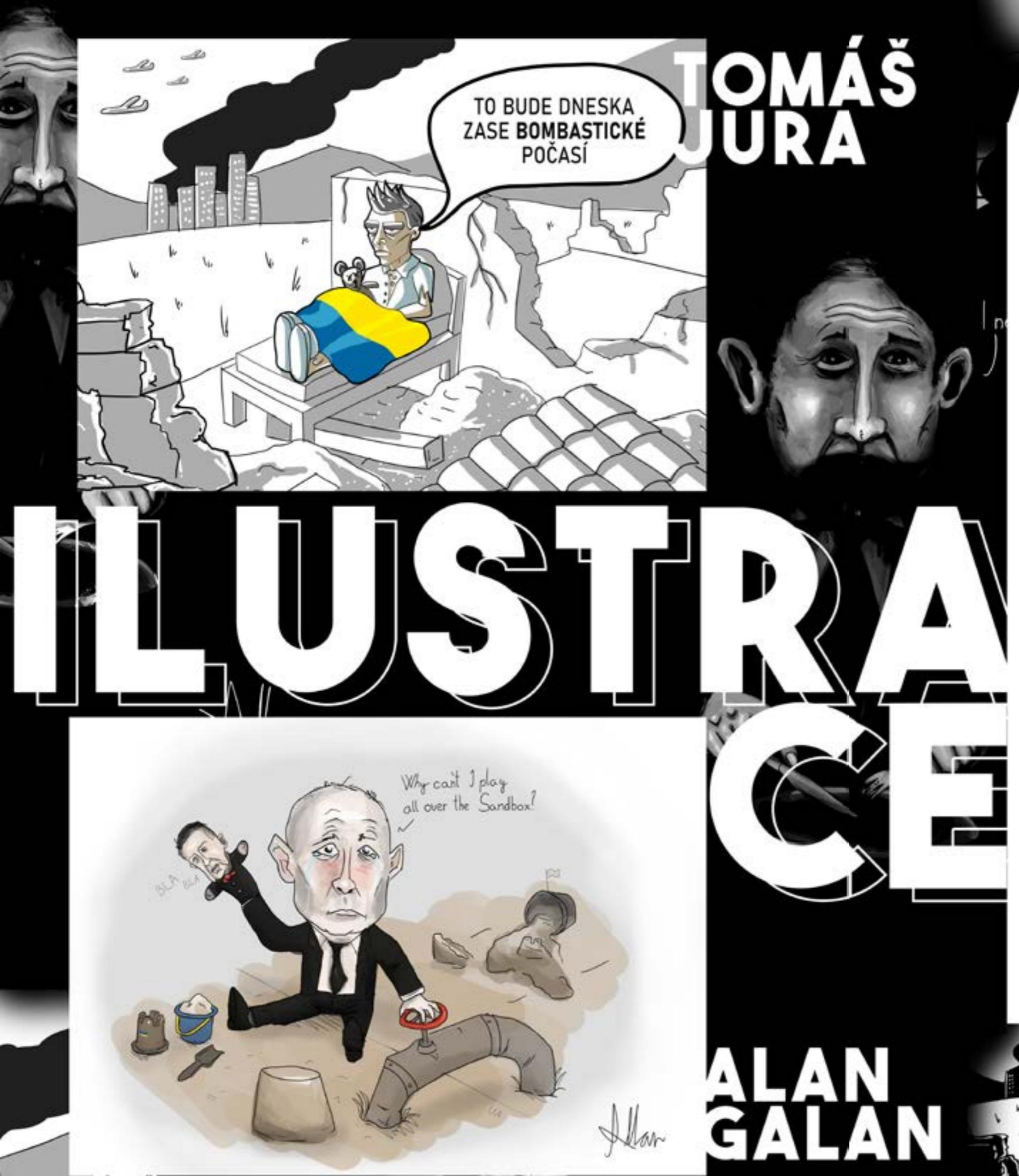
„Nechceš aspoň na kafe?" volám na ni, dřív než se mi ztratí za rohem.

„Vždyť už jsi měla," poškádlí mě. Doběhla mě, ale nad tím, co v pracovně máme, se musím šklebit. „A já vlastně taky, je fakt zlé," soucitně se na mě zadívá.

„Zeptám se tedy jinak, půjdeš si se mnou spravit chut'?"

„S tebou vždycky," přikývne potěšeně.

„Tak jdeme, mami."

PROJDI SE ZÁBAVNĚ S CREATIVE HILL COLLEGE

Přemýšlím, kam zajít ve volné chvíli? Zahraj si naši hru! Provedeme tě od Filmových ateliérů až k záhadnému cíli ve městě. Čeká na tebe 5 stanoviště. Telefon do kapsy, boty do lesa a hurá z kopce!

1. STANOVIŠTĚ

1. úkol prověří tvou paměť. Zapamatuj si 5 pojmu a 5 písmen do dalšího stanoviště.

2. STANOVIŠTĚ

Doplň název kopce a zjisti, kde hledat 3. stanoviště.

KOPEC -----

3. **STANOVIŠTĚ**

Přečti si o kopci Barabáš, na kterém právě stojíš a popojdí k výhlídce Nad Barabášem.

NASKENUJ MĚ

4. **STANOVIŠTĚ**

Porozhlédni se kolem sebe, na město i pod nohy. Najdi šišku, kámen nebo spadlý list a schovej si je do kapsy. Využiješ je na následujícím stanovišti, a abys ho našel/našla, zamysli se nad nápovědami v hádankách. Po čem jezdíš, ale kola to nejsou? Kde se setkáš se stromečky, i když nejsi v lese?

5. **STANOVIŠTĚ**

Vytáhni šišku (kámen, list) z kapsy a vyfot' se Zlínem. Ve fotce nás označ @creativehillcollege. Cíl je v budově, která má své počátky už v roce 1931 a navrhl ji František Lýdie Gahura. Loučíme se s tebou, díky za zapojení se a jarnímu dnům ZDAR!

ZAJÍMAVOSTI O 50. LETECH MINULÉHO STOLETÍ V USA

1. Víte, že televize tehdy pro americkou veřejnost znamenala opravdu víc, než byste si dnes mohli představit?

Televize – dnes již asi samozřejmá součást většiny domácností. Na počátku desetiletí ji mělo pouze 9 % domácností, ale v průběhu let počet překvapivě vzrostl natolik, že na konci toto číslo bylo 90 %.

Hlavně ale musí být zminěn fakt, že pro velkou čist rodin bylo večerní sledování televize považováno za rodinnou aktivitu (podobně, jako když dneska hrajeme stolní hry). Rodiny se sešly večer u televizoru a sledovaly seriály jako např. *I Love Lucy*, *Leave it to Beaver*, *The Adventures of Ozzie and Harriet*, *Father Knows Best* a *The Honeymooners*.

Programy pro dospělé byly např. *Alfred Hitchcock Presents*, *The Ed Sullivan Show* a pro děti např.

The Myckey Mouse Club anebo *The Adventures of Superman*.

2. Víte, proč pro v 50. (a 60.) letech byl zrovna western jakožto žánr tak populární?

Bylo to z jednoho prostého důvodu – většina programů byla v 50. letech určena hlavně pro muže středního věku, a v důsledku toho byl tento žánr velmi oblíbený.

Oblíbené seriály byly např. *The Rifleman*, *The Lone Ranger* a další.

3. Víte, že v tehdejší americké společnosti byla pro mladé lidi jakási společenská pravidla, o kterých se nikde nepsalo, ale každý je vnímal?

Možná se vám zdá, že tato doba byla bezchybná a všichni se měli dobře. Ovšem nebylo tomu úplně tak.

Pravidla neplatila nejspíš ve všech rodinách, ale v některých určitě ano.

1. Poslouchejte autority

Na nic se nepetejte.

Děti v té době byly viděny, ale nebyly slyšeny. Nemohly říct nic, co bylo negativní. Jednoduše jim nebylo dovoleno odpovídat nebo se dokonce ptát na otázky, proč by něco měly udělat, nebo jestli něco mohou odložit na později.

2. Kontrolujte své emoce

Pokud např. teenageři ze zlosti vykřikli, jejich rodiče je ihned napomenuli. To souvisí i s negativní mluvou.

Pokud se chovali špatně, nechali si růst dlouhé vlasy, poslouchali rock and roll nebo si četli komiksy a dělali další milion věcí, které byly načerné listině a dělal je každý, rodiče jim na to prostě řekli, že to není normální.

3. Zapadni do skupiny

Nevyčnivej. Vyhovuj ostatním svými činy a svým vzhledem.

Spousta mladých lidí tohle omezení považovala za silně potlačující je samotné, ale snažili se jím nějak řídit, protože věděli, jaké nepříjemné následky by mohlo nerespektování pravidla vyvolat ve společnosti nebo u jejich vrstevníků.

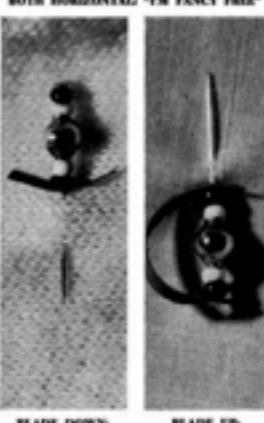
4. Opovažte se pomyslet na sex
Sexualita byla v 50. letech pro veřejnost nepříjemné téma, hlavně v USA. Mit pohlavní styk, o kterém by se mohli dozvědět školní kantoři, mohlo tehdy pro vás znamenat velký problém.

ON A GIRL, two vertical swords, here worn by Joanne Vanier Woods, means "I'm unattached but I don't want to go steady."

Sword Signals

PINS TELL TEEN DATE STATUS

In San Diego enterprising teens-agers have abandoned the unsightly old system of advertising their dating status by wearing (or not wearing) fraternity pins on their sweaters. Instead they have developed an ingenious signal code with homemade sword pins which, at a glance, will tell anyone who knows the code all he needs to know. It all started innocently a few months ago when some fund-raising Girl Scouts began making the swords, purely for ornament, out of pins, colored beads and plastic sword hilts, as part of a hobby-craft program, and selling them for \$1.50 each. Soon local junior high schoolers started making them on their own and putting them together in patterns freight with romantic significance. The fad, spreading furiously throughout San Diego County, threatens to head north to Hollywood, after which there may be no stopping it.

ON A GIRL, two vertical swords, here worn by Joanne Vanier Woods, means "I'm unattached but I don't want to go steady."

Sword Signals

PINS TELL TEEN DATE STATUS

In San Diego enterprising teens-agers have abandoned the unsightly old system of advertising their dating status by wearing (or not wearing) fraternity pins on their sweaters. Instead they have developed an ingenious signal code with homemade sword pins which, at a glance, will tell anyone who knows the code all he needs to know. It all started innocently a few months ago when some fund-raising Girl Scouts began making the swords, purely for ornament, out of pins, colored beads and plastic sword hilts, as part of a hobby-craft program, and selling them for \$1.50 each. Soon local junior high schoolers started making them on their own and putting them together in patterns freight with romantic significance. The fad, spreading furiously throughout San Diego County, threatens to head north to Hollywood, after which there may be no stopping it.

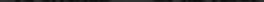

ON A GIRL, two vertical swords, here worn by Joanne Vanier Woods, means "I'm unattached but I don't want to go steady."

Sword Signals

PINS TELL TEEN DATE STATUS

In San Diego enterprising teens-agers have abandoned the unsightly old system of advertising their dating status by wearing (or not wearing) fraternity pins on their sweaters. Instead they have developed an ingenious signal code with homemade sword pins which, at a glance, will tell anyone who knows the code all he needs to know. It all started innocently a few months ago when some fund-raising Girl Scouts began making the swords, purely for ornament, out of pins, colored beads and plastic sword hilts, as part of a hobby-craft program, and selling them for \$1.50 each. Soon local junior high schoolers started making them on their own and putting them together in patterns freight with romantic significance. The fad, spreading furiously throughout San Diego County, threatens to head north to Hollywood, after which there may be no stopping it.

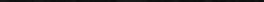

ON A GIRL, two vertical swords, here worn by Joanne Vanier Woods, means "I'm unattached but I don't want to go steady."

Sword Signals

PINS TELL TEEN DATE STATUS

In San Diego enterprising teens-agers have abandoned the unsightly old system of advertising their dating status by wearing (or not wearing) fraternity pins on their sweaters. Instead they have developed an ingenious signal code with homemade sword pins which, at a glance, will tell anyone who knows the code all he needs to know. It all started innocently a few months ago when some fund-raising Girl Scouts began making the swords, purely for ornament, out of pins, colored beads and plastic sword hilts, as part of a hobby-craft program, and selling them for \$1.50 each. Soon local junior high schoolers started making them on their own and putting them together in patterns freight with romantic significance. The fad, spreading furiously throughout San Diego County, threatens to head north to Hollywood, after which there may be no stopping it.

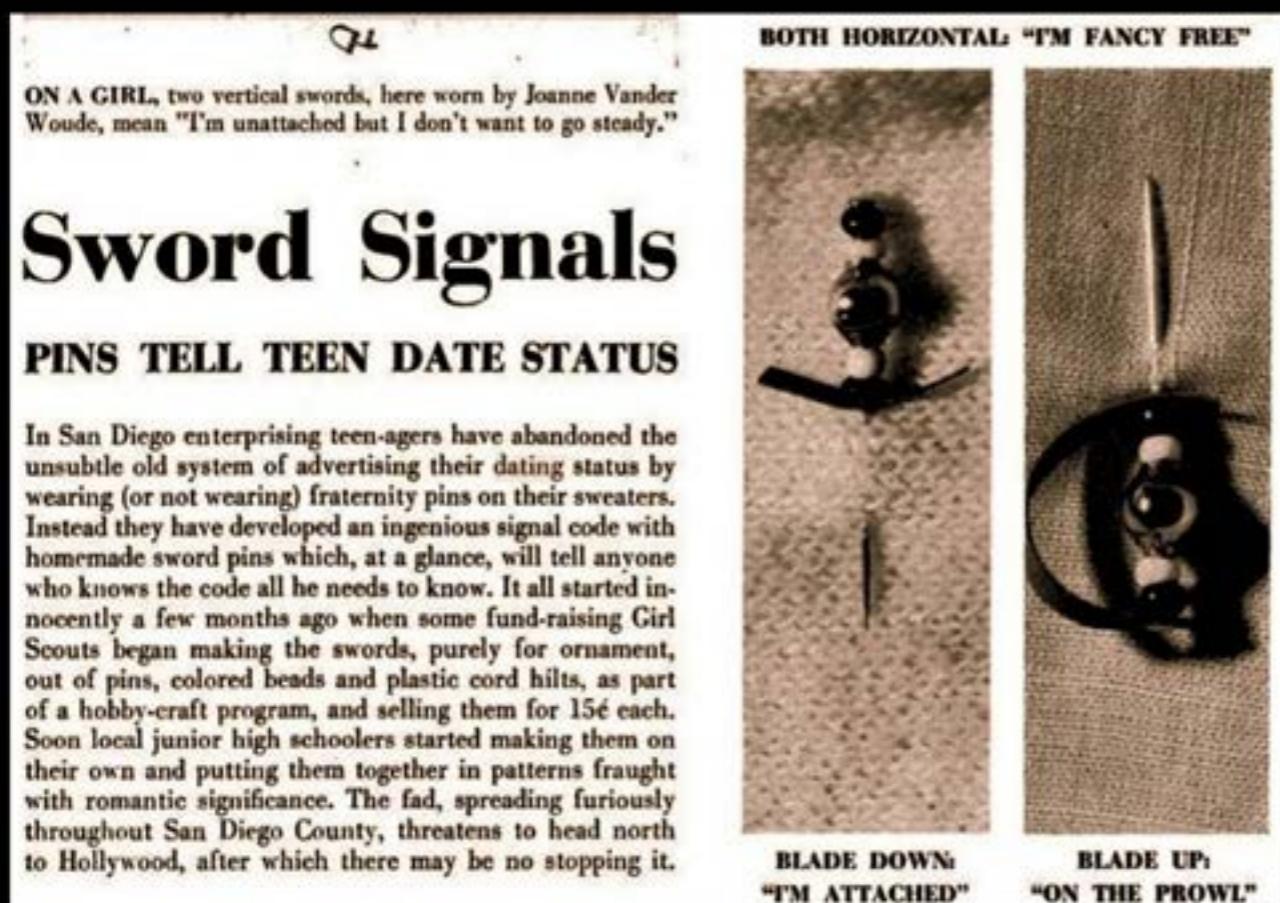

4. Víte, že existoval připínáček vypovídající o stavu vztahu?

Ke každé módě patří nějaký módní doplněk. Viděli jste ale někdy připínáček, který by vypovídal něco o vašem vztahu?

Dnes již asi ne, ale mohli jste je zažít v této pokrovové době.

Tyto připínáčky ve tvaru meče neměly jen oznamovat, jestli jste ve vztahu nebo ne. Jejich hlavním účelem bylo znázornit, jestli daná žena již měla pohlavní styk (přičemž čepel byla směrem dolů/popsáno „I'm Attached“, doslova „Jsem připojená“), či ne (kdy čepel byla směrem nahoru/popsáno „On the prowl“, doslova „Na lově“). Šperk jste ještě mohli dát vodorovně, což by znamenalo, že ve vztahu nejste (popsáno „I'm fancy free“, doslova „Jsem ráda volná“).

Sword Signals

PINS TELL TEEN DATE STATUS

In San Diego enterprising teen-agers have abandoned the unsubtle old system of advertising their dating status by wearing (or not wearing) fraternity pins on their sweaters. Instead they have developed an ingenious signal code with homemade sword pins which, at a glance, will tell anyone who knows the code all he needs to know. It all started innocently a few months ago when some fund-raising Girl Scouts began making the swords, purely for ornament, out of pins, colored beads and plastic cord hilts, as part of a hobby-craft program, and selling them for 15¢ each. Soon local junior high schoolers started making them on their own and putting them together in patterns fraught with romantic significance. The fad, spreading furiously throughout San Diego County, threatens to head north to Hollywood, after which there may be no stopping it.

Zdroje na Youtube:

Daily Life and Popular Culture in the 1950s
Were The 1950s An Easier Time Than Today? You Decide!

ZATLOUKAL

RECENZE NA KONEC

ochutnávku toho nejlepšího i nejhoršího, co můžete od svých spolužáků vyžebrat. Tentokrát s našimi recenzemi zavítáme i k automatu na kávu.

Po patřičném otestování celého automatu jsme se shodly, že Chipicao cake bar je nejchutnějším, nejlahodnějším a nejdelikátnějším produktem, který zde lze zakoupit. Neméně ceněnými jsou určitě i legendární kartičky mimoňu, které ovšem většinou končí odhozené a pošlapané v nejrůznějších koutech školy, podobně jako naše víra v to, že Chipicao do automatu někdy znova naskladní. 6/5

Chipicao cake bar: ★★★★★

Horalky už z podstaty věci patří na hory, a přestože zdolat pěšky kudlovský kopec je vysoce úctyhodný výkon, můžeme vás ujistit, že tento výkon může být naprostě bez problémů kompenzován i Chipicaem. Právě proto se Horalky na vrchol našeho žebříčku nevyšplhaly a dáváme jim 2/5.

Horalky: ★★☆☆☆

Pokud už by se mělo něco svou kvalitou přiblížit Chipicau, byl by to pravděpodobně kakaový nápoj deluxe. Doporučujeme především tehdy, pokud máte nultou hodinu v kinosále. Stejně tam usnete, tak si alespoň dopřejte kvalitní, kakaovým nápojem omámený, dlouhý a sladký spánek. Pro správný efekt kakaa jako od babičky nechejte cukr na výchozí hodnotě. 5/5

Kakový nápoj deluxe: ★★★★★

Irish cream je vůči kakaovému nápoji deluxe stejný jako ořechový frgál vůči hruškovému. Overrated, přeslazené, hnusné, nerozumíme tomu, nepodporujeme to, nechceme to. 0/5

Cappuccino Irish Cream: ★☆☆☆☆

Veronika Vašátová, Tat'ána Nečyporuková

GRA

ČÍŽOVÁ MONIKA

 Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur

 adipiscing lig. Diam a nunc, commodo et,

 interdum suscipit.

 turpis at pulvinar.

 rec bibendum.

 e erisque libere.

 interdum nec,

 . Etiam egestas.

 Nullam sit ame-

 rci vestibulum.

 vitae placerat.

 Integer m

 dictum a nulli
 suscipit a, inte-
 bibendum sit
 sagittis. Nulla t

 neque faucibus fringilla.suscipit a, interdum id, felis.

 Aliquam erat volutpat. Etiam bibendum elit eget erat. Proin

 in tellus sit amet nibh dignissim sagittis. Nulla non arcu lacinia

 neque faucibus fringilla.

 n feugiat,

 G tellus,

 ncidunt sc

 aucibus vel,

 R is vehicula lacinia

 entean placerat.

 A. Integer rutrum,

 ultricies odio,

 erra diam non justo.

 etuer eu lobortis ut,

 cursus sit amet

 tpat. Etiam

 t nibh dignissim

DIE NT

D I E N T

